

— Какво думаше ? За кого ся молеше ?

.

И критическийтъ часъ настанѣ.

Тьмничникътъ влѣзе и извѣсти на Евстатія че трѣба да бѣде готовъ.

Тогазъ старецътъ духовникъ ся въсправи и каза :

— Добрый человекѣ ! Поискай волѣхъ отъ министра за да сподирѣхъ тогози человекѣ и да го утѣшавамъ до послѣднийтъ часъ.

— Да бѣде волята ти, старче ! каза съ почитаніе тьмничникътъ и излѣзе.

Тьмничникътъ влѣзе пакъ на ново и като ся обѣрнѣ къмъ Евстатія, каза му :

— Стори сърце, клетнико ! Богъ е великъ. Идѣ да ти отмахнѣ оковытъ. И ты, дѣдо попе, дозволен о ти е да при дружишъ горкийтъ тогози до мѣстото на осѣжденіето.

Тьмничникътъ извади оковытъ които носеше Евстатій, и му каза :

— Върви подирѣ ми сега ! Ела, дѣдо, и ти съ мене.

И излѣзохъ на дворѣтъ, дѣто бѣхъ наизлѣзли да по-дыхать чистѣ въздухъ, другытъ всицкы запрѣны.

Всицкы ся струпахъ да видятъ Евстатія и ся опроща-вахъ съ него като го утѣшавохъ кой както можаше.

Евстатій сѣднѣ въ единъ ѣмгълъ и като скры лицето си между рѣцѣтъ си плака горко и думаше : « О блаженна сѣнько на башѣ ми ! Пріими мя на небето ! И ты горкинка сестрице, сестро злочеста, сбогомъ на вѣкы .»

— Чедо мое ! рече пѣкой като бѣ ся въсправилъ до него. Евстатко мой.

На Евстатія ся стори че сѣнува. Чу гласѣтъ на башѣ си.

Дигнѣ главѣ. . . .

И старецътъ Вонтиди паднѣ на шіѣтъ на сына си и ся задавяше отъ хълцанія, когато сынъ му, стискаше съ